

Torbjörn, 54 år

GRUNDSKOLAN

Jag gick ju för morsan dom första två veckorna i skolan. Jag tog liksom dan som den kom och där satt jag nog bara och drömde. Jaha, nu sitter man här. Jaha, säger du det mamma att jag ska titta på det här. Jag var nog inte med över huvud taget och ganska sent mogen. Det var hon som insåg att jag inte var skolmogen. Det testades och jag fick gå hem. Mej spelade det ingen roll för min bästa kompis var ju yngre och började inte skolan förrän året efter.

Sen kom jag i läsklass då från första klass. Det var trygghet i det. Det är därför som jag kanske inte vet riktigt hur undervisningen var upplagd där utan jag duttade fram ungefär. Och jag mådde ganska gott. Jag tror inte jag upplevde det som skola över huvud taget. Nu var jag här och så gjorde dom det kul för mej. Jag bara flöt med, uppfattade inte om jag var bra eller dålig. Alla hade ju problem. Läraren var en medkännande person som trodde på oss. Man var tagen för den individ man var. Vi hade kanske inte lektioner på traditionellt sätt heller utan vi mixade lite grand. När vi blev för trötta på nånting så hoppade hon. Lärare brydde sej om ungar och tog hand om oss. Vi gick och hämtade upp henne på morgonen, min klasskamrat och jag, och gick och höll henne i handen till skolan. Jag hade det superbra.

Jag var sen med talet. Det är morsan som har berättat. Jag pratade inte över huvud taget förrän jag var tre år. Syrran, som är ett år äldre, tolkade. Jag hade nog ett ordförråd som jag byggt upp med henne och plötsligt så började jag använda det.

När jag var uppe i andra klass så fattade jag att det var trögt som fasen. Hjälp fick jag. Jag har bara såna här små nerhopp liksom, när man skulle lära sej psalmverser och sånt. Jag grät och höll på. Tyckte det var skittråkigt att plugga och jag har några bilder av hur man sitter medans morsan står

och diskar och hon försöker förhöra en.

Under lågstadiet hade jag alltid en bok på gång och jag betraktade mej som en läsare. Jag hade ju böcker. Morsan och farsan försåg mej först med sagoböcker som dom läste, sen ungdomsböcker. Så jag hade hela tiden böcker på gång. Det var en naturlig grej på mitt rum att ha böcker i bokhyllan. Jag hade alltid en bok med bokmärke på gång, men jag vet inte om jag läste den egentligen. Mentalt så kände jag inte utanförskapet om man säger så. Jag har alltid tyckt om att man läst högt. Det gjorde man både hemma och i skolan.

Morsan har sparat en del lappar jag skrev. Lite senare samlade jag frimärken och då skrev jag liksom nån kommentar om frimärkena.

Jag tyckte det var roligt att spela teater, men jag var inte bra på det. Jag har en teaterpjäs kvar som jag skrivit ihop med en klasskamrat. Det är därför jag minns det. Den är skriven på skrivmaskin och är hur kantig som helst. Egentligen har jag aldrig tyckt om att spela teater. Jag vet inte vad jag var bra på egentligen i skolan, eller vad jag tyckte. Det var bara nåt man gick till.

Jag blev en fena att bygga lådbilar och var bäst på gården. Sen började jag meka med cyklar och satte igång med min praktiska sida. Jag fixade och trixade och gjorde som jag själv ville. Det finns ju alltid historier som går i familjen. Morsan och farsan har ju sagt lite. Brorsan satt och ritade och så frågade jag vad det var. Jo, han hade fått punktering. Han höll på att göra en ritning på hur han skulle gör det här. Då knallade jag ner och lagade punkteringen och han satt fortfarande där och försökte kalkylera hur fasen han skulle göra det hela. Det var häftigt. Det var kul att göra det.

Första året på mellanstadiet gick jag fortfarande i den här läsklassen. Andra året gick jag och en klasskamrat över till en vanlig klass. Det var en större skola och klassen var större, 25 elever i stället för 13. Där blev glappet stort. Plötsligt kände jag mej som en förlorare. Det handlade till mycket stor del om lärarnas inställning. Jag kände den här attityden att vi egentligen var nånting som katten hade släpat in.

Klasskamraterna hade jag aldrig nåt problem med. Där kom jag i den klassen där jag hade min bästis också och fick en hel del andra kompisar efter hand. Dom hade jag ju umgåtts med hela tiden medans jag gick i den andra klassen också.

Morsan såg till att jag även där skulle få möjligaste hjälp. Jag fick då speciallärare. Där har jag den bestämda uppfattningen att jag var där för att dom vuxna ville att jag skulle vara där, men jag hade inget som helst intresse av det. I läsklassen försökte man motivera mej inifrån liksom att göra saker och ting. Läsfröken var nog snäll, för jag har inget minne av nåt taskigt, men jag var liksom inte med. Jag hade tankarna på helt andra saker. Jag gick nog flera gånger i veckan. Det var jättelånga pass, tyckte jag i alla fall, men det var kanske bara en timme. Hon försökte både med ditten och datten och när jag hade kört ett tag så bytte hon om till nånting annat för att jag inte skulle bli trött på det. Jag vet inte om jag blev bättre på att läsa och skriva. Men jag vet inte hur jag skulle ha varit om jag inte gick där. Men, nej, jag tror inte att jag såg det som att jag utvecklades. Jag såg att fröken lyckades. Samtidigt så var jag privilegierad som faktiskt fick det här. Det var ju morsan som sett till det.

Men själva undervisningen sen i klassrummet har jag mycket svagare minnen av. Jag hade dåliga betyg och det funkade inte alls. Där började allting bara blurra ihop sej och det blev trögare och trögare. Jag fick sitta kvar ganska mycket. Inte för att jag var bråkig, utan det var extraträning och extraträning och extraträning. Jag började tycka att det var hopplöst. Nånstans mellan sexan och sjuan mer eller mindre beslutade jag mej för att det här med läsning, det är ingenting för mej.

Jag tycker skolan pratar med dubbla tungor egentligen. Jag gick och fick träna för att jag läste sakta och hade svårt att få bokstäverna på plats, svårt med "b" och "d" och sånt. Samtidigt drevs skolan på i vanlig takt så jag fick läxor, även om dom försökte säga att du behöver inte lika långa läxor. Men jag skulle ju genom samma grejer som alla andra, och det fick jag egentligen inte hjälp med. Det jag fick hjälp med var att försöka lära mej läsa, samtidig som jag skulle läsa.

Jag fick läxhjälp av både morsan och farsan, tror jag, så länge jag själv ville. Men ju mer jag tacklade av så tror jag faktiskt att morsan inte pressade på heller. Vilket jag tror var rätt, därför att jag knäcktes inte på det sättet av skolan. Sen la jag av på högstadiet. Då tror jag inte morsan var medveten om det. Det var samtidigt som hon gick in i karriären mer. Jag tror jag gjorde allt vad jag kunde för att dölja att vi hade läxor eller prov. Jag blev en fena på att se till att ingen fattade att jag höll på att dribbla

med dom.

Då insåg morsan att det inte funkade i vanlig klass. Samtidigt kom ett nytt projekt igång med läsklasser på högstadiet. Det gjordes ordentliga test, och det var dom som var tydliga dyslektiker som fick komma in i den här klassen. Man försökte sätta in ny pedagogik. Vi fick skrivmaskinsundervisning för att se om det påverkade att vi kunde få fingersättningen. Vi hade inte speciallärare utan där var det alla lärare som försökte anpassa undervisningen. Vi hade lärare som berättade, berättade, berättade. Dom lärare som lyckades bäst med mej var dom som var bra på att lära ut. Det var dom som var intresserade av sitt eget ämne och berättade mycket, för då kunde jag känna den här entusiasmen med att det här var spännande. Och så har det varit hela tiden, att det har inte varit dom bästa pedagogerna, tror jag, som tilltalat mej utan dom som har brunnit för sin sak.

Då på högstadiet hade jag lagt av att läsa. Det var mycket muntligt och läraren bedömde mycket efter hur det fungerade under lektionerna. Engelska fungerade inte speciellt bra. Lärarna hade diskussion med mina föräldrar om att jag skulle gå ner till allmän kurs i engelska och matte, och då var det bara att finna sej i det. Jag blev så förbannad. Och så hade jag räknat ut matteboken och fick gå upp i särskild kurs igen. Då låg jag på lägsta där. Tyska gick jag och läste extra hos en släkting. Jag fattade inte nånting. Jag tror inte jag var intresserad. Engelskan var det tvärtom. Jag lyssnade på musik, så att jag hade engelska på ett plan, men jag fixade inte andra saker. När man började diskutera betyg nån gång på våren blev jag så förbannad på läraren så jag slängde böckerna på katedern och bad henne fara åt helvete. Och jag gick inte tillbaka. Jag fick etta i engelska, allmän kurs. Historia blev jag intresserad av. Däremot hade jag svårt för kemi. Det var alla dom här jävla nuffrorna ovanpå bokstäver och sånt där. Det kommer jag ihåg att jag satt med morsan och hon försökte lära mej. Däremot var det kul att hålla på att labba. Bild tyckte jag om. Där fick man greja och där provocerade jag läraren och gjorde nakna fruntimmer och sånt där. Det var roligt. Det jag var bäst på var att dribbla med lärarna. Då på högstadiet hade jag tacklat av och tyckte att det gäller att hänga igenom skolan bara.

Jag trivdes ganska bra och hade bra kompisar. När jag försöker komma ihåg högstadiet är det som var utanför skolan det som var det väsentliga.

Jag umgicks nästan aldrig med såna som hade läs- och skrivsvårigheter. Jag blev mer och mer mina egna vägar och började sjunga.

Jag läste i Vi nån serie om Martin Luther King och blev intresserad av dom färgade. Då läste jag också en bok som hette ”En droppe negerblod”. Det har jag ett klart minne av, liksom att den satte spår.

EFTER GRUNDSKOLAN

Efter högstadiet ville jag sluta skolan, men jag sökte till fotoskolan, en två års yrkesskola med ganska lite teori. Det trivdes jag bra med. Jag kunde lägga upp det som jag ville. Man var ute och fotograferade mycket och skulle visa resultat i det. Men så hade vi teori också. Det var i huvudsak det som hade med fotografin att göra. Kemi ingick i det. Den skolkade jag mest ifrån. Då satt jag på fik och det kunde man alltid pladdra bort för man hade hittat så bra bilder. Och då kunde man hålla på att göra som man ville, så att där struntade jag mycket i teorin.

Jag var road av fotograferandet. Jag har vuxit upp med sånt för farsan satt hemma och jobbade med layout och alla dom här sakerna. Så jag har haft med det, både kulturellt och ärvt lite anlag också för det här med layout och med bildseende. Det ligger för mej.

Det var häftigt att lärarna trodde på en. Lärarna, som jobbade där, var också kreativa på egen hand. En lärare gjorde teater och grejer och då ville han utnyttja eleverna, bland annat mej, till att ta bilder för det han höll på med. Då kände man liksom: Faen, här betyder man nånting. Här kan man komma till användning. Det var ganska häftigt. När jag var klar med utbildningen hade jag nog byggt upp lite mera självförtroende, fastän det var jävligt lågt fortfarande.

Det var då det hade tagit skruv allting utanför också. Det var då jag sprang på klubbarna och spelade, och det var då jag började engagera mej mera i pacifismen och sen inom Vietnamrörelsen. Så där kanske jag läste, eller tog till mig mera. Inte läste jag, tror jag. Och då började jag ta del av saker och ting. Det var bland annat genom min flickvän, som läste för mej. Vi läste högt tillsammans och diskuterade. Man diskuterade rätt mycket på mötena. Det var liksom en folkbildningsrörelse. Det var en jävla massa text, men man valde ut vissa saker. Man måste veta en ingång

till vad det var man läste och **vad** av allt det här var det viktigt att man höll sej à jour med. Och det att hitta rätt i det, där har jag lärt mig ett system av en gammal kompis. Han berättade om nån filosof och då fattade jag att den där jäveln ska man läsa. Och så gick jag och letade upp dom på antis. Och så läste jag. Och föll det mej i smaken, så fortsatte jag. Och sen hittade jag andra personer, som jag litade på deras omdöme, att det här borde man läsa.

Jag började läsa igen och upptäckte litteraturen. Jag tror inte att det självklart hade blivit så om jag inte vuxit upp i en familj där det var självklart att läsa. Jag hade en kultur med mej hemifrån där det var naturligt att läsa och det var nånting attraktivt att göra. Sen blev det för mastigt för mej bara. Men sen gav jag mej in i det igen. Det började då med att den där killen satte en bok i min hand som verkligen engagerade mej. Det var "Äventyr i skinnbranschen" av Dylan Thomas. Det är språket i den, det är det som tar tag. Man ser bilder. Det är inte berättat eller återberättat, utan det är verkligen gestaltning. Det jag valde sen att läsa, det var ju för att skapa mej en bild av mej själv och min omvärld. Det var gestaltningar, som inte sa att så här är det, utan så här komplext är det. Det ger inte svar på alla saker utan bara berättar en historia. Det tror jag är viktigt.

Det var omöjligt att få ett jobb som fotograf. I så fall fick man sätta igång som freelancer och sälja bilder och att prata gott om det jag själv har gjort. Det ligger inte för mej. Då måste man liksom vara nasare och ägna hela sin tid åt att försöka slå igenom. Men jag tyckte politiken var viktigare då och engagemanget. Jag jobbade ett tag på Stockholms lokaltrafik. Då var det en utbildning på 14 dar eller nåt sånt, inte speciellt höga krav. Det var mest att man skulle lära sig bära uniformen på rätt sätt och så där.

Sen flyttade jag söderut. Först när jag flyttade ner var jag arbetslös ett tag, och sen jobbade jag som lagerarbetare. Då hittade jag ställen att sitta, bakom pallar och grejor, och läsa. Och så var det också när jag jobbade med att lasta saltsyra och svavelsyra på järnvägsvagnar. Det var ju väntetider och då läste jag. Så det rann över, för jag var inne i en bok just då. Så jag fick ju inte fast anställning, så det var därför jag flyttade från jobb till jobb. Det är såna bilder jag har. Från arbetslivet har jag bilder av hur jag betedde mej men inte från skolan.

Jag hade börjat läsa så jag tänkte, ja, jag går på folkhögskola ett år. Och då sökte jag dit. Men det var en religiös folkhögskola och jag kände att jag platsade inte där. Jag kunde en jäkla massa på vissa områden och hade stora svackor på andra. Och då platsade jag inte in någonstans. Jag hängde väl kvar knappt ett år och sen ramlade jag av. Det är nog liksom ... dom plattade till mej.

Sen gick jag en utbildning till fräsare och svarvare. Och det var väl en utbildning i två år nästan, tror jag, och sen jobbade jag i två år. Sen lade företaget ner och då sökte jag som nattportier. Och det satt jag väl som i 12–13 år eller nåt sånt.

Där som nattportier började jag plugga svenska. Jag tog en kurs på Hermods och så hade jag Hedvig Eknens Rättskrivning eller vad den heter. Senare fick jag reda på att det var lärarmanualen jag suttit med och att det fanns övningsböcker, men det hade jag inte koll på. Jag hade fixat mitt eget system. Hermodskursen läste jag aldrig färdigt, för när jag hade övat det som jag tyckte jag skulle lära mej, så gav jag fan i den andra skiten. Jag försökte lära mej grammatiken där. Det har jag svårt för nu också, inte grammatiskt att förstå hur man ska skriva, men däremot att sätta alla dom här termerna på rätt sak, ungefär som namn. Substantiv vet jag nu och dom där enklare sakerna.

Under den där tiden jag jobbade på fabrik, och även innan, började jag skriva för jag har hela tiden reagerat på saker, som jag inte tyckte var bra. Då startade jag en stenciltidning, en lokal Gnistan, där jag skrev ihop och gjorde layout och grejade och plockade in artiklar. Det var massor med stavfel, men den spred vi hejvilt. Sen började jag recensera böcker. Det första var nog i Gnistan. Och sen gick jag till lokaltidningen med den och frågade om dom ville ha den. Dom brydde sej inte så mycket om stavningen för dom hade korrekturläsare. Tvärtom så föreslog dom att jag skulle skriva om läs- och skrivsvårigheter. Det var dom som tyckte det och fick igång mej att skriva.

Och då skrev jag min första bok om läs- och skrivsvårigheter. Innan den var tryckt, blev jag uppringd av Hjälpmedelsinstitutet och då fick jag ett uppdrag att skriva "Datorn och dyslexin". Förlängningen av det var att Hjälpmedelsinstitutet tillsammans med mej diskuterade fram ett projekt som FMLS stod bakom. Det var ett treårigt projekt där jag åkte

runt och tittade på arbetslivet. Det handlade om datorn som positivt och negativt instrument, att den slår ut på arbetsmarknaden men hur man kan använda den för att det ska vara positivt. Jag reste land och rike runt och det gjorde att när jag ändå var på någon fabrik, så föreläste jag på någon skola samtidigt utan någon större ersättning för att liksom få fjong på det hela. Det var nästan en sån där volontärgrej.

I DAG

Idag driver jag projekt, skriver och föreläser. Jag gav väl ut fyra böcker eller nåt, innan jag accepterade att jag var författare, för egentligen så har det aldrig varit ett mål i sig. Utan målet det är att få säga det jag vill säga. Det är därför som föreläsandet och skrivandet och projektandet är en och samma sak egentligen. För det är liksom det som är grejen, att förändra världen.

När jag skriver har jag ordbehandlare och rättstavningsprogram. Men jag skriver anteckningar ibland om vad jag vill skriva. Blir dom liggande i en, två, tre dar så kan jag inte läsa det. Jag måste liksom veta på förhand vad det står. Dessutom varvar jag mellan tryckbokstäver och skrivbokstäver när jag skriver.

Det här med e-mailandet, det är knepigt att hänga med i, för det fungerar lite som dagstidningar, att det spretar åt alla jäkla håll. Där missar jag massor av grejor. Jag läser och då sållar jag liksom. Ja, men det där ska jag ta sen. Och så faller det bort, och så blir folk förbannade. Det är många som reagerar på att jag är slarvig. Jag fixar inte det där och det är väl en vana också. Man skulle kunna jobba mera med att få struktur på hur man gör. Men det blir så med myndigheter också. När det kommer papper därifrån så blir dom liggande. Jag kan läsa när det gäller kortare stycken, och såna där saker läser jag igenom. Men jag vet inte om det är ett mentalt motstånd, att man bara tycker att det spretar. Det är innehållet, som spretar åt alla håll. Jag vet inte om det är så mycket skriftligt jag gör. Jag ringer och fixar, men sen måste det fyllas i. När det gäller bokföring och sånt har jag en revisor som fixar allt.

Jag väljer vad jag vill läsa och sållar ganska mycket. Jag lägger åt sidan om jag inte får ut tillräckligt mycket av det. Parallellt med vanlig läsning

har jag använt talböcker ganska mycket i ungefär fem år och läst skönlitteratur, stora, tunga romaner som till exempel Balzac. Honom plöjde jag i stort sett det mesta av då när jag lyssnade på böcker. Det gör jag inte längre, utan nu läser jag på traditionellt sätt därför jag tycker att det ger mer. Då styr jag min egen hastighet, kan stanna upp, värdera formuleringar, fundera, skapa egna bilder.

Annars när jag läst en bok, så hoppar jag gärna över till motpolen nästan. Läser jag en realist, så hoppar jag över på surrealist sen kanske. Så att jag varvar. Det där tror jag jag lärde mej när jag recenserade också. Då var det att jag fick ofta nya ingångar till författarskap, som jag annars aldrig hade läst. Annars så har jag alltid slagits för att jag vill läsa det jag själv har lust med. Som recensent fick man böckerna gratis och så var jag också tvungen att recensera en del andra saker. Men jag har svårt för poesi. Så jag läser ganska lite poesi och får ut ganska lite av det. Man måste ge den tid också och jag är för rastlös, tror jag.

Jag läser aldrig nånting rakt igenom. En bok har jag lyckats läsa rakt igenom på en dag. Den var på knappt 200 sidor, men då sträckläste jag hela dan och slutade vid 12-snöret. Den var ganska luftig i innehållet. Det var när jag höll på att ta ut dom här små utdragen ur böcker. Men normalt så har jag en bok igång i en månad. Får jag tag på en bok eller är jag inne i nånting, då slukar jag den. Eller slukar, då håller jag fast vid den och läser och läser och läser. Jag har ofta en bok i fickan, så att jag har nånting att ta till. När jag haft nån sån där filosof, som engagerat mej, då är det ofta att texten kräver jag måste tänka på den och kan inte koppla av. Det är en utmaning att läsa. Jag läser mycket filosofi och mycket fack.

Jag har ofta hållit mej med facktidsskrifter. Jag har väl inte läst så mycket, men jag bläddrar och ser vad som pågår, vad det är för intressanta debatter och sånt där. Så jag är ganska allmänbildad och vet vad som försiggår, men inte mer på djupet.

Jag föredrar böcker framför tidningar, kanske för att jag behöver tid att tänka mej in i saker och få en helhetsbild. Dagstidningar bläddrar jag i, och det är sällan jag läser hela artiklar. Då river jag ofta ut en artikel i stället och lägger den på skrivbordet och förväntar mej att det där ska jag läsa nån gång. Så jag får massor av urklipp. Jag samlar tidningsurklipp, böcker och grejor. Även om jag inte läser dom så frekvent, så har jag alltid

haft dem, för att det har varit ett sätt att orientera mej i tillvaron.

För att följa med vad som händer i världen ser jag mest på TV och snackar med kompisar. Är det ett Rapportinslag ser jag på ett ungefär vad det står på textremsan, men det är ofta som jag får fråga: ”Vad sa dom där?” Då är det nån poäng som går bort. När jag stakar mej på textremsan, hinner jag inte med eller om det är nån fransk film.

Det är viktigt för mej att hitta egna strategier. Jag minns hur jag läste Mao Tse-tung på engelska och satte punkter under orden jag inte förstod och slog upp och grejer. Det var nog för att ambassaden gav ut små tunna broschyrer och så försökte jag sätta mej in i det där. Ja, jävlar det här ska jag veta nåt om. Det har varit drivfjädern. Målet var viktigare än ansträngningen egentligen. Sen har jag sett att det här skulle ha kunnat gjorts mycket, mycket smartare och enklare, men jag har fått gå den vägen som jag själv har hittat liksom. Det kanske är det att jag är så jävla obstinat så att jag vill hitta mina egna vägar. Hade nån annan sagt det så hade jag inte lyssnat på det.

Uppe i 40-årsåldern blev det något slags flyt i läsningen, så att jag inte behöver haka upp mej hela tiden och undra vad fasen det är jag läste egentligen. Innan så har jag läst och tagit mej igenom text, men det har varit liksom ett jäkla pusslande för att få det på plats. Det var när jag själv gick ner och började fundera på mina svårigheter, när jag skrev ”På spaning efter ordblindheten”, det var då grejer släppte egentligen. Mycket mer då än när jag råpluggade svenska som nattportier. Det var då jag började få grepp om mina läs- och skrivsvårigheter, liksom hur jag skulle tackla dom. Sen efter det gör jag inte speciellt mycket fel, när jag själv har blivit medveten om vad det är jag gör för fel, omkastningar och läsa ”b” och ”d”. När jag väl hade fått ordning på bokstäverna så har jag aldrig haft problem med att förstå innehållet.

Jag ger inte upp i första taget. Det är en del i personligheten, tror jag. Delvis blir det en sporre när det inte funkar, saker och ting. Och sen, sätter jag igång med nånting då hänger jag i, oavsett om det har med skrivning att göra eller läsning och läs- och skrivsvårigheter. Eller att bygga en veranda. Jag tar ut mej totalt, vilar inte utan bara kör. Det är likadant med allt. Det är total koncentration på det jag gör. Och jag liksom ser grejen färdig framför mej, hur den där verandan ska se ut när den är färdig. Det

är likadant med romaner. När jag sätter igång vet jag hur det ska bli. Jag irriterar mej på att det inte kommer nån vart och tycker att det går så jävla sakta. Egentligen gör det väl inte det.

Hemma var jag accepterad som den jag var och man tog det coolt. Både mamma och pappa hade dyslexi. Mamma hade stor betydelse upp till tonåren och för den personliga utvecklingen, senare var pappa viktig. Jag blev tagen på allvar.

En av dom grundläggande sakerna med skolan var att det var för mycket att läsa. Jag hade ingen chans att läsa det som var. Och när jag kom upp i den där åldern och blev en aktiv icke-läsare, nån gång mellan sexan och sjuan, då vill man inte att morsan läser heller egentligen. Då vill man faktiskt klara sej själv och ta till sej kunskapen lika mycket som kompisarna, men man har inte förmågan. Men det är inte bara läs- och skrivsvårigheterna, utan det är hela skolsituationen som inte är funtad för oss. Utan då får man pina sej igenom dom här tio eller tolv åren och sen när man kommer ut så har man fritt blås igen att hitta sina egna strategier. Om man då har överlevt.

Dyslexin har begränsat mej tidsmässigt. Utan den hade det gått fortare, men jag skulle ändå ha blivit författare.